ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. P.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. KRPA-265736-15/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2018, č. j. 2 A 68/2018 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. KRPA-265736-15/ČJ-2018-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Jejich využitelnost totiž odmítl pro nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na to, že ten nevycestoval z území České republiky v době, která mu byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by však dostatečně vyhodnotil jeho konkrétní situaci, především skutečnost, že se dobrovolně dostavil na pracoviště žalovaného s úmyslem řešit svoji pobytovou situaci. Odkázal na návratovou směrnici a judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž má být realizace správního vyhoštění prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření a cizinec může být zbaven osobní svobody pouze tehdy, může-li být výkon rozhodnutí o vyhoštění ohrožen jeho jednáním. Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, nemůže napadené rozhodnutí obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalovaným, který vyšel pouze z nevycestování žalobce v době stanovené rozhodnutím o stanovení nové lhůty k vycestování, aniž by se vyjádřil ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce zdůraznil, že se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu, přičemž si nebyl zcela přesně vědom svého aktuálního pobytového statusu, neboť neporozuměl poučení svého zástupce. Podle žalobce jde o klíčovou okolnost, kterou byl žalovaný povinen zahrnout do svých úvah o možnosti uložení zvláštních opatření. V případě, kdy se cizinec dobrovolně dostaví ke správnímu orgánu, je totiž třeba klást na odůvodnění nemožnosti realizovatelnosti zvláštních opatření jiné nároky, než když je cizinec zajištěn proti své vůli.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 17. 8. 2018, č. j. 2 A 68/2018 – 38 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Rekapituloval argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, přičemž konstatoval, že se žalovaný dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s nutností zajištění žalobce, když zcela správně přihlédl k osobě žalobce, který pobýval na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění a rozhodnutím o stanovení nové lhůty k vycestování, čímž vzbudil pochybnost, že se podvolí dalším povinnostem stanoveným správním orgánem. Dle městského soudu nebylo možné přistoupit ani na argumentaci žalobce, že se dobrovolně dostavil k žalovanému správnímu orgánu, neboť dle vlastních slov věděl o tom, že mu byla uložena povinnost vycestovat, když o tom byl informován svým zástupcem, přesto z území nevycestoval a ke správnímu orgánu se dostavil až v době svého nelegálního pobytu. Žalobce uvedl, že nemá zájem z území České republiky vycestovat a dále že se chystá přestěhovat se do Prahy 10, avšak přesnou adresu nebyl schopen uvést. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že ze všech těchto důvodů je dána důvodná obava, že žalobce neskýtá záruku toho, že bude dodržovat povinnosti stanovené policií a zvláštní opatření by tak byla neúčelná, neboť žalobce by mohl znovu mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud proto souhlasil s žalovaným, že s ohledem na jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná, pročež byly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel považuje závěr o nemožnosti uložení mu zvláštních opatření pro jeho chování, spočívající v nedostatečném zájmu o existenci svého dosavadního pobytového titulu (víza strpění), za nepřijatelný, a to především s ohledem na to, že soud se fakticky přihlásil k názoru, že nedbalostní jednání stěžovatele spočívající v nedostatečném projevení zájmu o legalitu svého pobytu na území České republiky, tj. o ukončení platnosti existujícího víza strpění, může vést k nemožnosti uložení zvláštních opatření a nutnosti zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel odmítá takto paušalizovaný přístup žalovaného i městského soudu a zdůrazňuje, že žalovaný se jednak nedostatečně vypořádal s konkrétní situací stěžovatele, když jasně neproklamoval, že si je vědom toho, že se stěžovatel svého protiprávního pobytu na území České republiky dopustil nedbalostně, a nikoliv úmyslně, za další se v žádném případě nelze ztotožnit s tím, že nedbalostní jednání stěžovatele spočívající v nedostatku zájmu o přesnou dobu ukončení platnosti víza strpění je natolik silným argumentem pro absolutní odmítnutí alternativního přístupu v okamžiku, kdy stěžovatel v relativně „rozumné“ době po obdržení informace o ukončení platnosti víza strpění dobrovolně dorazil na pracoviště žalovaného, aby svoji pobytovou situaci řešil. Stěžovatel tedy nijak nezpochybňuje svůj nelegální pobyt na území České republiky, jenž by mohl vést k postihnutí za přestupkové jednání v souladu se zákonem o pobytu cizinců, ovšem zdůrazňuje, že v jeho případě nelze zavrhnout alternativní opatření využitelná pro nahrazení institutu zajištění, jenž je zcela nezvratným zásahem do osobní svobody stěžovatele. Dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57, s tím, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Zákon o pobytu cizinců proto musí být vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Nelze připustit jakkoli paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Nejvyšší správní soud rovněž svým rozsudkem ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 48, výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor s návratovou směrnicí. Právě stěžovatel je osobou, u níž nelze v žádném případě konstatovat, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí bylo nutno dospět k závěru, že je u něj nezbytné postupovat nejpřísnějším možným způsobem a že zajištění není možné suplovat uložením zvláštního opatření; stěžovatel si totiž nebyl vědom protiprávnosti svého pobytu na území České republiky, navíc projevil vlastní aktivní přístup k řešení své pobytové situace. Jelikož však městský soud aproboval názor žalovaného, že u něj není možné uvažovat o náhradním opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, nemůže napadený rozsudek obstát.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Podle obsahu správního spisu bylo zajištění stěžovatele ukončeno dne 1. 8. 2018; s ohledem na § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění, bylo proto namístě řízení zastavit. Předmětné zákonné ustanovení bylo nicméně nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušeno, a to ke dni 21. 1. 2019 jakožto okamžiku vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Nejvyšší správní soud proto o podané kasační stížnosti rozhodl meritorně.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku městského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitky směřují spíše do správnosti právního posouzení otázky využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců v jeho individualizovaném případě, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti vznesených námitek, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie „*oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“.

[11] Dle 123b odst. 1 téhož zákona pak „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*“

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti předně brojí proti údajnému závěru městského soudu, že jeho nedbalostní jednání spočívající v nedostatečném projevení zájmu o legalitu svého

pobytu na území České republiky může vést k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření a nutnosti zajištění, neboť to považuje za paušalizovaný přístup. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že městský soud takové tvrzení vůbec neuvádí a kasační argumentace stěžovatele tak nepřiléhá napadenému rozsudku. Městský soud jednak uvedl ve shodě s napadeným rozhodnutím zcela konkrétní skutkové důvody, pro něž nebylo možné aplikovat jednotlivá zvláštní opatření, pročež se nemůže jednat o paušalizovaný přístup, přičemž v rámci žádného z nich nehodnotil jednání stěžovatele jakožto nedbalostní. Právě naopak, městský soud vyšel ze spisového materiálu žalovaného, když uvedl, že „*žalobce dle vlastních slov věděl o tom, že mu byla uložena povinnost vycestovat, neboť o tom byl informován svým právním zástupcem, přesto žalobce z území nevycestoval a k správnímu orgánu se dostavil až v době svého nelegálního pobytu*“. Jestliže chtěl stěžovatel svou v kasační stížnosti obsaženou argumentací tvrdit nedbalostní porušení povinnosti vycestovat z území a brojit tak proti právnímu posouzení této otázky městským soudem, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že v této otázce se s napadeným rozsudkem ztotožňuje. Stěžovatel totiž byl v řízení o správním vyhoštění zastoupen advokátem, který za něj po celý jeho průběh aktivně jednal; mimo jiné proti původnímu rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPA-344872-14/ČJ-2017-000022, jímž byla stěžovateli prvně stanovena doba k vycestování, podal odvolání, přičemž Ředitelství služby cizinecké policie jej následně rozhodnutím ze dne 30. 1. 2018, č. j. CPR-3766-2/ČJ-2018-930310-V244, zrušilo a vrátilo orgánu I. stupně k novému projednání, který opět rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018, č. j. KRPA-344872-22/ČJ-2017-000022, stanovil stěžovateli novou lhůtu pro vycestování, i proti tomuto rozhodnutí podal zástupce stěžovatele odvolání, přičemž tentokrát orgán II. stupně rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. CPR-11735-5/ČJ-2018-930310-V244, doplnil text výroku odvoláním napadeného rozhodnutí a potvrdil jej, toto odvolací rozhodnutí pak bylo doručeno zástupci stěžovatele a nabylo právní moci 26. 6. 2018. Za situace, kdy zástupce opakovaně za stěžovatele podával odvolání, nahlížel do spisů a vyjadřoval se k podkladům, nelze mít za to, že by zastoupení v řízení o správním vyhoštění bylo čistě formální; lze proto dovozovat, že stěžovateli byla poskytnuta řádná právní pomoc včetně patřičného poučení o jeho právech a povinnostech v souvislosti s rozhodnutím o stanovení lhůty k vycestování. Dle úředního záznamu žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. KRPA-265736-1/ČJ-2018-000022, „*cizinec sdělil, že dne 2. 7. 2018 mu měl jeho právní zástupce předat rozhodnutí ŘSCP a poučit, aby došel na OCP Praha k vystavení VP, což cizinec učinil až dnes*“ (tj. v den zajištění, po uplynutí lhůty k vycestování). Taktéž do protokolu o podání vysvětlení sepsaného žalovaným dne 16. 7. 2018, č. j. KRPA-265736-14/ČJ-2018-000022, stěžovatel uvedl, že „*od advokáta vím o tom, že poslední vízum strpění bylo zrušené* (...) *právník mi dal nějaký papír a řekl mi, že se mám dostavit na zdejší součást pro vízum a odjet domů, ale já nechci odjet domů* (...) *jsem si vědom toho, že zde pobývám neoprávněně, myslel jsem, že moje vízum je v pořádku*“. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že i z výpovědí samotného stěžovatele je zřejmé, že byl svým předchozím zástupcem informován o jemu doručeném rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování; jestliže tedy po jejím uplynutí i přes seznámení s ním pobýval na území České republiky, nejednalo se o nedbalost, jak mylně uvádí stěžovatel, nýbrž o zcela vědomé nerespektování pravomocného rozhodnutí. Jedná se tak o skutkově odlišnou situaci oproti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 Azs 61/2018 – 20, v němž cizinec o pominutí překážek vycestování a s tím souvisejícím vydáním rozhodnutí stanovujícího novou lhůtu k vycestování nevěděl, neboť mu toto rozhodnutí bylo doručeno pouze

formálně prostřednictvím ustanoveného opatrovníka, s nímž však nebyl v kontaktu. Na závěru městského soudu, že v projednávané věci nešlo ze strany stěžovatele o nedbalostní jednání, nýbrž zaviněné porušení pravomocného rozhodnutí, neshledal Nejvyšší správní soud žádné pochybení. Tvrzení stěžovatele, že právě jeho nevědomost o protiprávnosti pobytu na území České republiky měla být jedním z hlavních důvodů pro volbu mírnějšího prostředku nežli zajištění, lze proto dle Nejvyššího správního soudu s ohledem na výše uvedené označit za liché. Ani skutečnost, že se stěžovatel po uplynutí lhůty k vycestování dostavil na služebnu žalovaného, nelze samu o sobě považovat za aktivní a řádné řešení jeho pobytové situace, které by měla vyvolat důvěru žalovaného v následné jednání stěžovatele. Kasační námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[13] Pro utvoření závěru o důvodnosti kasační stížnosti je však stěžejní zodpovězení otázky, zda se městský soud řádně vypořádal s jádrovou námitkou, že v případě stěžovatele bylo na místě uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 48. Ten navazoval na usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, dle nějž *„důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Městský soud vyšel z napadeného rozhodnutí, které uvádělo důvody pro nepřistoupení ke každému z jednotlivých mírnějších opatření, přičemž je shledal na dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a individualizované s přihlédnutím k osobě stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje; zdůrazňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje z odkazovaného rozsudku a aplikuje jej, když nevychází z dřívějšího názoru, že v případě existence důvodů pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je absolutně vyloučena možnost použití zvláštních opatření, ale na stranách 6 - 7 konkrétně odůvodňuje, proč v nyní projednávaném případě jednotlivé opatření není možné využít, pročež nelze dát za pravdu stěžovateli, že by se jednalo o paušální přístup shodný k celé skupině cizinců. V případě opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. zdržování se na oznámené adrese, žalovaný konstatoval nedůvěru v plnění této povinnosti ze strany stěžovatele především z důvodu jeho záměru se přestěhovat na prozatím blíže neurčenou adresu (tedy doposud pravděpodobně nesjednanou), když do protokolu o podání vysvětlení sepsaném žalovaným dne 16. 7. 2018, č. j. KRPA-265736-14/ČJ-2018-000022, zmínil, že *„z uvedené* (dosavadní) *adresy se chci odstěhovat, jak jsem již uvedl, bylo by to na Prahu 10* (...) *nelíbí se mi tam a mám v plánu se odstěhovat* (...) *na adresu v ČR mi zasílejte písemnosti, ale budu si měnit bydliště*“. U opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) téhož zákona, tj. složení peněžních prostředků, žalovaný shledal jeho nemožnost pro nedostatek finanční hotovosti stěžovatele, když ten při podání vysvětlení sdělil, že *„nemá žádné peníze na složení finanční záruky. V ČR není žádná osoba, co by za mě byla schopná složit finanční záruku“*. Co se týče možnosti aplikace zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) téhož zákona, tj. povinnosti hlásit se osobně na policii, dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatel neskýtá záruku dodržování této povinnosti, především vzhledem k tomu, že již porušil povinnost stanovenou mu rozhodnutím o

stanovení lhůty k vycestování, pročež je důvod se domnívat, že by je opakovaně nerespektoval. Nejvyšší správní soud připouští, že odůvodnění ve vztahu k neužití posledního ze zvláštních opatření není zcela dostatečné a komplexní; jestliže jej však v takovémto rozsahu městský soud aproboval s tím, že i z dalších skutečností je zjevné, že stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku dodržování povinností stanovených policií, nedopustil se tím vady, která by způsobila nezákonnost napadeného rozsudku. Městský soud v napadeném rozsudku totiž rovněž uvedl, že stěžovatel zjevně nemá zájem skutečně vycestovat, když se hodlá přestěhovat. Nejvyšší správní soud dodává, že při podání vysvětlení uvedl, že sice *„překážku žádnou ve vycestování nemám, ale nechci vycestovat. Nechci vycestovat z důvodu, že se mi tady líbí“*, přičemž v kontextu jeho zjevné snahy setrvat na území České republiky co nejdéle lze skutečně jako důvodnou vyhodnotit obavu, že by za účelem maximalizace délky svého pobytu nesplnil ani případně uloženou povinnost dostavovat se osobně na policii. Taktéž je třeba konstatovat, že stěžovatel je zdravý, nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky ani osobu, o niž by musel pečovat či která by byla na něm finančně závislá. Městský soud řádně přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které obsahuje individualizované úvahy ohledně nemožnosti použití mírnějších zvláštních opatření, a to zcela ve shodě s usnesením rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38; ani to totiž neuvádí, že by zajištění v takovýchto případech nebylo možné, nýbrž pouze vyžaduje patřičné odůvodnění pro použití tohoto institutu. Nadto musí Nejvyšší správní soud poznamenat, že pokud jde o skutkovou srovnatelnost odkazovaného případu a nyní projednávané věci, je možné shledat několik nepominutelných odlišností; v řešené situaci nenabízel stěžovatel poskytnutí finanční záruky, ani se za něj nezaručila jiná osoba. Konečně je třeba reflektovat, že nesouhlas stěžovatele s právním posouzením učiněným městským soudem není sám o sobě důvodem jeho nezákonnosti. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační námitku nedůvodnou.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

[16] Usnesením městského soudu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 2 A 68/2018 - 18, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu